



Arrest

nr. 271 936 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KAMINSKAYA
Lange Vlierstraat 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KAMINSKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2017 dient de verzoekende partij op de Belgische ambassade te Addis Abeba een visumaanvraag kort verblijf in met als reden gezinsbezoek.

1.2. Op 20 december 2017 komt de verzoekende partij België binnen.

1.3. Op 7 december 2018 leggen de referentiepersoon, mevrouw M.B.H., en de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze verklaring wordt geregistreerd in het bevolkingsregister op 31 juli 2019.

1.4. Op 24 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van de wettelijke samenwoning met mevrouw M.B.H.

1.5. Op 15 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 253 834 van 30 april 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.15.

1.7. Op 7 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 8 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die de beslissing vermeld in punt 1.7. vervangt. Deze beslissing van 8 oktober 2021 is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.06.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Belgische nicht M.B.H. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2. eerste lid. 1° van de Vreemdelingenwet. Ze sloot immers met haar nichtje een wettelijke samenwoning af.

Huidige beslissing vervangt de beslissing dd. 07.10.2021.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: [...]

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 163 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt: "Het huwelijk is ook verboden tussen oom en nicht of neef, of tussen tante en nicht of neef." (eigen markering)

Uit de visumaanvraag kort verblijf type C voor gezinsbezoek die betrokkene heeft ingediend voor een periode tussen 19.12.2017 en 12.02.2018, blijkt het volgende aan de Belgische ambassade te Addis Abeba meegedeeld te zijn: "Going to visit a Ethiopian origin Belgian family in Belium. The applicant is the aunt of the guarant" Betrokkene is dus de tante van referentiepersoon en is op die manier

uitgesloten om rechten te kunnen putten zoals voorzien in art. 40bis, §2, 2°. Het is onmogelijk voor referentiepersoon om het recht op gezinshereniging te openen voor haar tante, in casu betrokkene, op basis van de wettelijke samenwoning tussen hen beiden.

Betrokkene valt buiten het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesemorie voert de verzoekende partij in wat kan beschouwd worden als een enig middel de schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 40bis, §2, 2° Vw.

Artikel 40bis, §2, 2° Vw luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek

Verzoekster is geen tante van mevrouw H.M.B. (...) in de zin dat zij een zus zou zijn van de vader of de moeder van mevrouw H.M.B. (...).

Mevrouw H.M.B. (...) noemt verzoekster echter sedert haar kindertijd liefdevol “auntie” (ENG).

Verzoekster ontkent formeel ooit aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba te hebben verklaard een tante van mevrouw H.M.B. (...) te zijn. Wat de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba uiteindelijk in haar naam in haar dossier heeft opgetekend, kan verzoekster niet worden tegengeworpen.

Verzoekster nam voor het eerst kennis van deze foutieve verklaring die namens haar blijkbaar werd opgetekend naar aanleiding van een visumaanvraag naar aanleiding van de raadpleging van het administratieve dossier in de procedure voor uw Raad met nummer RvV 256 341.

Verzoekster ontkende het feit dat zij een tante zou zijn van mevrouw H.M.B. (...) in haar synthesesemorie d.d. 26 februari 2021, die geldig ter kennis werd gebracht van DVZ.

Als DVZ deze betwisting niet aannemelijk achtte, had zij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen en bijvoorbeeld verzoekster uit te nodigen aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap in de zin van artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek voor te leggen, vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekster en mevrouw H.M.B. (...) zijn bereid om een DNA test te laten uitvoeren om te bewijzen dat zij geen tante en niet zijn voor elkaar. Het komt onredelijk voor om enig ander (negatief) bewijs van verzoekster te verlangen.

DVZ is bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en/of stukken.

Ondergeschikt besluit verzoekster dat DVZ niet zorgvuldig heeft gehandeld door verzoekster niet de kans te geven, na een eerdere ondubbelzinnige verklaring in de procedure voor uw Raad met rolnummer RvV 256 341, niet de gelegenheid te bieden om desgevallend aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap in de zin van artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek voor te leggen.

De bestreden beslissing, voor zover gebaseerd op artikel 40bis, §2, 2° Vw dient te worden vernietigd.

Antwoord OP de nota met opmerkingen d.d. 13 december 2021

Het verweer komt er samengevat op neer dat de verwerende partij meent dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening moest houden met de gegevens die aanwezig waren in het administratief dossier.

Dat verzoekster dé tante zou zijn van mevrouw H.M.B. (...), blijkt volgens de verwerende partij al sedert de aanvraag tot visum d.d. 17 november 2017. Daarnaast stelt verwerende partij dat de argumenten die in de synthesememorie d.d. 26 februari 2021 werden aangevoerd (waaronder de stellige ontkenning van de verwantschapsband als tante en nicht) niet ter kennis waren van de overheid, minstens dat zij die argumenten als overheid, bij gebrek aan rechtstreekse correspondentie met de administratie, niet aan een daadwerkelijke beoordeling diende te onderwerpen.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij ten onrechte stelt het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel niet te hebben geschonden.

Vooreerst stelt verzoekster zich vragen bij het gewicht dat bij het nemen van de bestreden beslissing werd gehecht aan de verklaring van een gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba uit 2017. Verzoekster is geen tante van mevrouw H.M.B. (...) in de zin dat zij een zuster zou zijn van de moeder of de vader van mevrouw H.M.B. (...). Verzoekster heeft dit ook nooit verklaard aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba. Wat deze laatste uiteindelijk in de naam van verzoekster in haar dossier heeft opgetekend, kan verzoekster bezwaarlijk worden tegengeworpen.

Uit niets blijkt dat er destijds, naar aanleiding van de visumaanvraag kort verblijf visum type C, ook maar enig onderzoek is gevoerd naar de verwantschapsband tussen verzoekster en mevrouw H.M.B. (...). Zo vroeg de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba niet naar bewijs van het feit dat verzoekster de zuster zou zijn de moeder of de vader van mevrouw H.M.B. (...). Verzoekster zou die ook onmogelijk kunne hebben voorgelegd. Dat de visum C (kort verblijf) uiteindelijk werd afgeleverd bewijst niet dat er verzoekster effectief de tante zou zijn van mevrouw H.M.B. (...) en dat de Belgische overheid zich daar voorafgaandelijk aan de afgifte zou hebben van vergewist. Een visum C (kort verblijf) is niet voorbehouden voor familieleden van de burgers van EU/België. De aanvraagformulier voor visum C (kort verblijf) voorziet niet in de mogelijkheid om een verklaring af te leggen aangaande de verwantschapsband. Er is enkel een mogelijkheid om gebruik te maken van soepelere regels voor binnenkomst in de hoedanigheid van echtgenoot, kind, kleinkind of een afhankelijke verwant in opgaande lijn. Evenwel werd hiervan géén gebruik gemaakt. Het visum C is in cosu afgeleverd volgens de procedure van afgifte van een visum voor diverse redenen (zoals toerisme, vrienden- en familiebezoek etc.)

Een overheid die voortgaat op de notities van een gemachtigde van de vertegenwoordiger van de Belgische ambassade uit 2017, die niet ondersteund worden door enige schriftelijke verklaring van

verzoekster, laat staan bewijs van verwantschapsband als tante en nicht, in de omstandigheden waarin er geen enkel ander element in het administratief dossier op de aanwezigheid van zulke verwantschapsband wijst, en in de omstandigheden waarin verzoekster in haar syntheseseminarie d.d. 26 februari 2021 de aanwezigheid van zulke verwantschapsband expliciet en formeel heeft ontkend, handelt niét zorgvuldig en kon niet in alle redelijkheid overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing, althans niet zonder verzoekster om een aanvullende verklaring te hebben gevraagd.

Verder kan verzoekster niet akkoord gaan met de redenering van de verwerende partij waarin deze stelt dat zij enkel de feitelijke elementen dient te beoordelen die via afzonderlijke en rechtstreekse correspondentie ter kennis worden gebracht aan de administratie.

Verwerende partij verduidelijkt niet op welke wettelijke basis dit steunt.

Verzoekster heeft bij monde van haar advocaat op 13 januari 2021 een verzoekschrift ingediend waarin zij stelde een verre verwante (en dus niet tante) te zijn van mevrouw H.M.B. (...). Op 26 februari 2021 heeft verzoekster via de syntheseseminarie in de procedure RvV 256 341 de DVZ gewezen op de kennelijke vergissing in het administratieve dossier. In dezelfde syntheseseminarie heeft verzoekster de aanwezigheid van een verwantschapsband als tante en nicht voor zoveel als nodig formeel ontkend.

In de omstandigheden waarin de verwerende partij effectief in de procedure RvV nr. 256 341 was betrokken en/of geldig door een advocaat werd vertegenwoordigd, wat zij overigens niet ontkent, kan de verwerende partij bezwaarlijk blijven bewezen dat zij niet op de hoogte was van het feit dat verzoekster geen tante is van mevrouw H.M.B. (...), zodat er in casu wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° Vw.

Verzoekster blijft met andere woorden haar oorspronkelijke stelling verdedigen dat de overheid bij de beoordeling rekening diende te houden met alle elementen die haar bekend waren, ongeacht de wijze waarop die elementen haar ter kennis werden gebracht. De verwerende partij is wel degelijk tekortgeschoten in de zorgvuldigheidsplicht door de zaak niet zorgvuldig te hebben onderzocht en door op geen enkel ogenblik rekening te hebben gehouden met de argumenten die via de syntheseseminarie d.d. 26 februari 2021 in de procedure RvV nr. 256 341 werden ingediend.

De verwijzing naar RvS nr. 222.809 d.d. 12.03.2013 is hier ook niet terzake dienend. De feiten waren niet vergelijkbaar en de conclusie van de Raad van State luidde uiteindelijk als volgt: "Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden

In casu steunde de overheid haar beslissing niet op de stukken die verzoekster naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging had ingediend. Zij steunde haar beslissing op notities van een vertegenwoordiger van de Belgische ambassade die werden opgetekend zonder medeweten van verzoekster, naar aanleiding van een oude visumaanvraag kort verblijf (type C). Het is ook niet zo dat bepaalde stukken die in het kader van de aanvraag gebaseerd op artikel 40bis, §2, 2° Vw dienden te worden vervangen omdat zij niet langer actueel waren.

In elk geval, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing uitsluitend te laten leiden door een verklaring van een gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba uit 2017, waarvan niet wordt aangetoond dat verzoekster zich er enigszins bewust van kon zijn, en die niet in verband staat met de huidige aanvraag gezinshereniging, handelde DVZ op een kennelijk onredelijke wijze. Het gaat in casu immers niet om een vaststelling die objectief of de visu door gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba in 2017 kon worden gemaakt.

Het is opvallend dat DVZ in casu genoeg blijkt te nemen met een oude en niet- geverifieerde verklaring van een gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade, die overigens niet verenigbaar blijkt met de rest van de elementen van het administratieve dossier, daar waar DVZ in de zaken waarin de verzoeker (positief) bewijs van verwantschap dient te leveren zo goed als uitsluitend officiële, gelegaliseerde documenten vereist.

Verzoekster besluit dan ook terecht dat DVZ kennelijk onredelijk handelde door te besluiten tot het bestaan van een verwantschapsband in de zin van artikel 163 (oud) Burgerlijk Wetboek louter en alleen op grond van een oude en niet-geverifieerde verklaring van een gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Ababa, a fortiori zonder verzoekster met deze "vaststelling" te hebben geconfronteerd."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Zo wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter en artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarbij wordt gesteld dat de verzoekende partij buiten het toepassingsgebied van laatst genoemde bepaling valt, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar voorwaarde e) van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de partners geen personen mogen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek, waarbij wordt verduidelijkt dat artikel 163 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat het huwelijk verboden is tussen oom en nicht of neef, of tussen tante en nicht of neef. Voorts wordt verduidelijkt dat uit de visumaanvraag kort verblijf voor gezinsbezoek die de verzoekende partij heeft ingediend voor een periode tussen 19 december 2017 en 12 februari 2018, blijkt dat aan de ambassade te Addis Abeba werd meegedeeld *"Going tot visit a Ethiopian origin Belgian family in Belium. The applicant is the aunt of the guarant"*, dat de verzoekende partij aldus de tante is van de referentiepersoon en op die manier uitgesloten is van de rechten zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 2°, dat het onmogelijk is voor de referentiepersoon om het recht op gezinshereniging te openen voor haar tante, *in casu* de verzoekende partij, op basis van de wettelijke samenwoning tussen hen beide.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad

niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek.”

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op de partner van een Belgische onderdaan.

3.5. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat het gaat om het niet voldaan zijn aan voorwaarde e) van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de partners geen personen mogen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek, waarbij wordt verduidelijkt dat artikel 163 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat het huwelijk verboden is tussen oom en nicht of neef, of tussen tante en nicht of neef, daar de verzoekende partij de tante is van de referentiepersoon, in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging indient op grond van een wettelijke samenwoning.

De verzoekende partij betwist niet dat indien zij de tante is van de referentiepersoon, zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Echter betoogt zij dat zij niet de tante is van de referentiepersoon in de zin dat zij een zus zou zijn van de vader of de moeder van de referentiepersoon. Zij haalt aan dat de referentiepersoon haar echter sedert haar kindertijd liefdevol “auntie” (Engels) noemt. Zij ontkent formeel ooit aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba te hebben verklaard een tante van de referentiepersoon te zijn, dat wat de gemachtigde vertegenwoordiger uiteindelijk in haar naam in haar dossier heeft opgetekend, haar niet kan worden tegengeworpen. Zij vervolgt dat zij voor het eerst kennis nam van deze foutieve verklaring die namens haar blijkbaar werd opgetekend naar aanleiding van een visumaanvraag naar aanleiding van de raadpleging van het administratieve dossier in de procedure voor de Raad met nummer 256 341, dat zij het feit ontkende dat zij een tante zou zijn van de referentiepersoon in haar syntheseseminarie van 26 februari 2021, die geldig ter kennis werd gebracht van de verwerende partij. De verzoekende partij meent dat als de verwerende partij deze betwisting niet aannemelijk achtte, zij de nodige zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen en haar bijvoorbeeld uitnodigen aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap in de zin van de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek voor te leggen, vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Zij stelt dat zij

en de referentiepersoon bereid zijn een DNA test te laten uitvoeren om te bewijzen dat zij geen tante en nicht zijn voor elkaar, dat het onredelijk voorkomt om enig ander (negatief) bewijs te verlangen. Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en/of stukken. Ondergeschiedt besluit de verzoekende partij dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar niet de kans te geven, na een eerdere ondubbelzinnige verklaring in de procedure voor de Raad met rolnummer 256 341, om desgevallend aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap voor te leggen.

3.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat wat de gemachtigde vertegenwoordiger uiteindelijk in haar naam in haar dossier heeft opgetekend, haar niet kan worden tegengeworpen, wijst de Raad er vooreerst op dat de vaststelling van/de optekening door de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba dat de verzoekende partij, de aanvrager van het visum kort verblijf met het oog op gezinsbezoek, de tante is van de garant, mevrouw M.B.H., zijnde de referentiepersoon in huidige procedure, steun lijkt te vinden in de stukken van het administratief dossier. Uit een door de referentiepersoon ingevulde garantverklaring, die door voormelde persoon ook ondertekend werd, blijkt dat bij de graad van verwantschap, hoewel niet goed leesbaar, waarschijnlijk *“aunt”* werd ingevuld. Het feit dat de verzoekende partij nooit aan de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba heeft verklaard een tante van de referentiepersoon te zijn, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk daar zij wel degelijk de garantverklaring ondertekend door de referentiepersoon waarin wordt vermeld dat de verzoekende partij haar tante is, heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag. Wat er ook van zij, de verzoekende partij betwist niet dat in de Belgische ambassade te Addis Abeba werd opgetekend dat zij de tante is van de garant, zijnde de referentiepersoon, mevrouw M.B.H.. Dit gegeven blijkt overigens uit de opzoeken van de verwerende partij in visanet, zo blijkt uit een document *“Betreft: Onderzoek wettelijke samenwoning”* van 17 januari 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit voormelde opzoeken blijkt voorts, blijkens hetzelfde document, dat de verzoekende partij een visumaanvraag kort verblijf had ingediend met als reden ‘gezinsbezoek’, waarbij de garant mevrouw M.B.H., de referentiepersoon, was. Gelet op de informatie van de Belgische ambassade in Addis Abeba en gelet op de garantverklaring, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij, bij gebrek aan tegenindicatie, oordeelt dat het *in casu* gaat om een tante en nicht-relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Door het louter betogen in onderhavig verzoekschrift dat zij niet de tante is van de referentiepersoon in de zin dat zij een zus zou zijn van de vader of de moeder van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon haar echter sedert haar kindertijd liefdevol *“auntie”* (Engels) noemt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op grond van de voorliggende gegevens foutief of kennelijk onredelijk heeft gesteld dat de verzoekende partij de tante is van de referentiepersoon. Zij toont geenszins aan dat niettegenstaande de verklaringen en gegevens die blijken uit het dossier, zij niet de tante is van de referentiepersoon.

Daargelaten de vraag of het de verwerende partij toekomt om bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met en te motiveren omtrent argumenten die naar voren werden gebracht in een vorige synthesememorie, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar verklaring in de synthesememorie dat de referentiepersoon haar tante niet is. Immers had zij zich in een vorige synthesememorie beperkt tot deze loutere bewering zonder dat zij dit aannemelijk had gemaakt of had aangetoond. Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot deze loutere bewering. Zij kan voorts niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat het gaat om negatief bewijs. Immers blijkt dat zij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat de referentiepersoon een verre verwante is. Door de graad van verwantschap aan te tonen, minstens te verduidelijken, had zij minstens een begin van bewijs kunnen leveren dat de referentiepersoon haar tante niet is, wat zij aldus niet heeft gedaan. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij *in casu* dan ook niet aannemelijk dat het onredelijk voorkomt om enig ander (negatief) bewijs dan DNA te verlangen.

3.7. Waar zij meent dat als de verwerende partij deze betwisting niet aannemelijk achtte, zij de nodige zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen en haar bijvoorbeeld uitnodigen aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap in de zin van de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek voor te leggen, vooraleer de bestreden beslissing te nemen en dat zij en de referentiepersoon bereid zijn een DNA test te laten uitvoeren om te bewijzen dat zij geen tante en nicht zijn voor elkaar, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij aldus op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij meende dat zij de tante was van de referentiepersoon.

De thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is het resultaat van een aanvraag gezinshereniging en de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. Zij diende aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat zij op de hoogte was, naar aanleiding van een vorige beslissing van 15 december 2020 genomen ingevolge haar aanvraag van 24 juni 2020, van het feit dat de verwerende partij er van uitging dat de referentiepersoon haar nicht was, kwam het haar toe aan te tonen dat zij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden opgesomd in artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek ook aan de voorwaarde bepaald in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet, en dat zij, in tegenstelling tot het oordeel van de verwerende partij, niet de tante was van de referentiepersoon. Dit geldt des te meer daar het wel degelijk een wettelijke samenwoning betreft tussen verwanten, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, en het dus niet kennelijk onredelijk is van de verzoekende partij een bewijs te verwachten dat zij voldoet aan de voorwaarde bepaald in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet.

Het komt de verzoekende partij toe haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn of dat bepaalde stukken niet werden gevoegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij aldus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Gelet aldus op het feit dat de verzoekende partij reeds naar aanleiding van de vorige weigeringsbeslissing van 15 december 2020 op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij uitging van het feit dat de referentiepersoon de tante van de verzoekende partij is, had de verzoekende partij de mogelijkheid om, voor het nemen van de bestreden beslissing, aanvullend bewijs van afwezigheid van de verwantschapsband voor te leggen die haar verklaring dat de referentiepersoon haar tante niet is te staven.

Hierbij merkt de Raad nog op dat het in beginsel de verwerende partij immers enkel toekomt de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden, zoals bijvoorbeeld een DNA-onderzoek.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij overigens niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken betreffende de verwantschapsband.

Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat zij een begin van bewijs had kunnen voorleggen waaruit blijkt dat zij niet de tante is van de referentiepersoon en de verwerende partij zich aldus ten onrechte heeft gebaseerd op de vaststelling van de gemachtigde vertegenwoordiger van de Belgische ambassade te Addis Abeba.

3.8. Nu de verzoekende partij aldus niet aantoont dat zij beschikt over minstens een begin van bewijs toont zij evenmin aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om de aanvraag gezinsherenging op grond van de wettelijke samenwoning te weigeren op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij de tante is van de referentiepersoon, waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarde vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, e) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en/of stukken, noch dat zij niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar niet de kans te geven aanvullend bewijs van afwezigheid van verwantschap voor te leggen.

3.9. Een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER